

L'ENTREVISTA AMB HIROSHI KITAMURA

Hiroshi Kitamura és un artista japonès que un dia va deixar la comoditat d'una carrera consolidada al seu país i va agafar les maletes i va venir a Europa.

Fa més de dos anys que la Marta i en Hiroshi van decidir deixar la ciutat i venir a viure a Camallera.

— **Per què arribes a Catalunya?**

— Estava interessat en una tècnica de gravat que feien servir Picasso i Miró. També tenia molta curiositat per conèixer la societat on havien viscut, què menjaven, com era la ciutat on vivien, la seva arquitectura, coses així.

— **Què et va semblar?**

— El contrast va ser impactant. Jo venia d'una societat molt tecnificada i organitzada, on totes les coses funcionen a la perfecció, tot és al seu lloc. D'aquí em va sorprendre el caos i l'indivi-

dualisme imperant. La societat no estava per damunt de l'home, i això em va agradar molt.

Una vegada, en un bar, la meua taula ballava i jo l'estava movent per veure si ho arreglava. Una taula que balla és absolutament impensable al Japó, i si passa, el cambrer japonès demanarà disculpes insistentment i gairebé es farà l'hara-kiri per la vergonya que passarà. Però el cambrer català, quan es va adonar del que feia se'm va acostar i em va oferir un plec de tovallons de paper, en veure que jo no entenia res per la cara de sorpresa que feia, va fer el gest de plegar-los i de posar el paquet sota de la pota que ballava. Em va deixar amb els tovallons a la mà i va girar cua tan tranquil. "Bé, en aquest país pots ser lliure", vaig pensar.

— **Durant un temps et vas interessar per les pintures rupestres, per què?**

— Quan vius en una cultura tan diferent de la teua, t'has d'enfrontar constantment a reptes que, vulguis o no, et fan qüestionar moltes co-

ses, i una d'elles va ser el que volia com a artista, què era el que cercava. I em vaig adonar que el que volia era anar cap a l'essència mateixa de l'art, el gest primer. I vaig pensar que ho trobaria en els primers artistes.

Però també em vaig adonar que em tornava a acostar a la meua cultura. Sempre he pensat que art i esperit són el mateix. L'espiritualitat està molt present a la cultura japonesa. La religió del Japó és un sincretisme entre el xintoisme, de tradició animista, i el budisme. Naturalesa i religió estan íntimament lligades. D'aquí el meu interès per les pintures rupestres. Pels nostres avantpassats el fet de pintar era l'expressió artística de l'experiència espiritual que sentien davant del gran monstre magnífic que devia ser per a ells la naturalesa.

— I vau recórrer la península a la seva recerca...

— Sí, era molt important veure les coves intactes, no pas les domesticades amb passarel·les i llumetes. Com les ermites o els dòlmens, les coves on es pintava eren llocs escollits amb molta cura. No es pintava a qualsevol indret. I, si volies conèixer-les de debò, havies d'acostar-te a com ho feien ells.

I així la Marta i jo vam agafar les nostres motxilles i ens en vam anar a fer la cabra per les seralades de la península Ibèrica.

— I què tal l'experiència?

— Fantàstica, a vegades havíem de caminar 20 km per barrancs sota la pluja o amb el sol ferotge de Jaén, però al final pagava la pena. Els pintors rupestres no feien esbossos ni podien corregir les pintures. Assajaven el gest fora de la cova, probablement amb els ulls tancats, perquè a dins tenien molt poca llum, com a màxim s'enduien una llàntia de moll d'os. Moltes vegades les pintures es feien a llocs amagats. Tot i les dificultats, amb un tros de carbó, en un plec de la cova de difícil accés, dibuixaven dos cavalls, només amb un traç, amb una precisió que distingeixes clarament quin era el mascle i la femella.

— Ara fas escultura amb branques d'arbre.

— Sí, utilitzo les restes de poda que normalment es cremen. Així dono un nou ús a un material que es rebutja, és una manera de perllongar-li la vida. Al Japó hi ha un art, l'Ikebana, que consisteix a fer composicions amb flors seguint unes normes estrictes. Per mi és una celebració de la vida partint de la mort: de les flors tallades es crea una cosa nova. El que faig jo hi té alguna cosa a veure.

— Camallera.

— El dia que vam venir a veure la casa va coincidir amb el sopar medieval que feia la Casa de Cultura, un sopar on després se subhastaven llibres. Va ser una entrada fantàstica al poble.

Camallera ens agrada molt, és un poble amb construccions molt variades i ben viu. Es nota que no és un lloc de segones residències, els veïns et saluden i et miren els ulls. S'hi respira respecte i educació. El que em dol és la brutícia que trobes al bosc.